

Sygn. akt II W 460/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondziewski

Protokolant sekr. sąd. Monika Sieklucka

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu 9 maja 2018 roku, 4 czerwca 2018 roku sprawy przeciwko M. S. (1) z domu P. córki L. i B. z domu K., urodzonej (...) w P.,

obwinionej o to, że:

w dniu 30 lipca 2017 około godziny 11.33. w P. przy ulicy (...) w sklepie (...) wspólnie z nn mężczyzną dokonała kradzieży towaru o łącznej wartości 66 zł na szkodę (...) B. M., sklep (...) w P.

tj. o wykroczenie z art. 119§1 kw

ORZEKA:

1. obwinioną M. S. (2) uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu;
2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 460/18

UZASADNIENIE

Komendant Miejski Policji w P. wniósł o ukaranie M. S. (2) za to, że w dniu 30 lipca 2017 roku około 11.33 w P. przy ul. (...) w sklepie (...) wspólnie z nieznanym mężczyzną dokonała kradzieży towaru o łącznej wartości 66 zł na szkodę M. B., tj. za wykroczenie z art. 119§1 kw.

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 lipca 2017 roku M. S. (2) przyszła wraz z nieustalonym mężczyzną w okolice sklepu (...) w P. przy ul. (...). Stała w odległości kilku metrów przed sklepem, zaś towarzyszący jej mężczyzna uchylił drzwi wejściowe do sklepu i stojąc w progu drzwi sięgnął do gabloty ze słodyczami, skąd zabrał gumy o wartości 66 zł, po czym wycofał się ze sklepu i uciekł. W tym momencie również obwiniona M. S. (2) oddaliła się sprzed sklepu, ale w innym kierunku niż sprawca kradzieży.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadka K. M. (vide k. 60-61) oraz nagrania z monitoringu (vide k. 53, 61).

Obwiniona M. S. (2) nie przyznała się do popełnienia zarzucanej jej kradzieży wspólnie z opisanym wyżej mężczyzną i odmówiła składania wyjaśnień (vide k. 4). Z kolei świadek – sprzedawca w sklepie, która osobiście widziała powyższe zdarzenie, wskazała jednoznacznie, że obwiniona w żaden sposób nie uczestniczyła w opisywanej przez nią kradzieży. Wprawdzie obwiniona przyszła przed sklep wraz z mężczyzną, który po chwili dokonał kradzieży gum, to jednak

pozostała przed sklepem i nic nie robiła, później zaś odeszła w innym kierunku niż uciekający z zabranym towarem sprawca kradzieży. Obwiniona w żaden też sposób nie pomagała sprawcy – nie trzymała np. drzwi, żeby ułatwić mu dokonanie kradzieży, nie odebrała od niego zabranych towarów. Nie uczyniła nic, aby w jakikolwiek sposób mu pomóc – całe działanie sprawcy kradzieży trwało bardzo krótko i nie wymagało żadnej pomocy, gdyż ona sama trzymała drzwi sklepowe otwarte stojąc w progu, sam zabrał towar i z nim uciekł. Świadek zaznaczyła przy tym, że obwiniona po kilku godzinach wróciła do sklepu jako klientka i została poproszona na zaplecze, ale świadek stanowczo wskazała, że miała nadzieję, że obwiniona po prostu wskaże sprawcę kradzieży.

Powyższy opis zdarzenia przedstawiony przez świadka całkowicie koresponduje zapisem utrwalonym przez kamerę monitoringu – na nagraniu obwiniona nie robi niczego, co można byłoby potraktować jako jej udział w tej kradzieży, czy chociażby pomocnictwo. Natomiast personaliów kradnącego mężczyzny nie ustalono, nie było więc możliwe zweryfikowanie ewentualnych ról na podstawie jego wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 119 § 1 kw karze podlega ten, kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia.

W niniejszej sprawie, wzięwszy pod uwagę stan faktyczny, Sąd doszedł do przekonania, że M. S. (2) nie popełniła zarzucanego jej wykroczenia kradzieży. Należy zauważyć, iż od strony podmiotowej istotą kradzieży jest zabór rzeczy celem przywłaszczenia, czyli chęć zabrania rzeczy dla siebie, włączenia skradzionego mienia do majątku sprawcy lub postąpienia z nim jak z własnym, co wskazuje na zamiar bezpośredni sprawcy. Tymczasem obwinionej nie sposób przypisać takiego zamiaru. Wprawdzie obwiniona przysłała w okolice sklepu z mężczyzną, który po chwili dokonał analizowanej kradzieży gum, mogła też wiedzieć o zamiarach tego mężczyzny, jednak jak wskazują ustalone wcześniej okoliczności faktyczne, obwiniona żadnego udziału w zaborze rzeczy nie brała. Zatem kradzieży nie dokonała.

Sąd oczywiście rozważał, czy zachowanie obwinionej nie wyczerpywało znamion pomocnictwa do tej kradzieży. Jednak zważywszy na treść art. 13 kodeksu wykroczeń, za pomocnictwo odpowiada, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji. Jednak żadnej takiej okoliczności w niniejszej sprawie nie ustalono – obwiniona w żaden sposób nie pomogła sprawcy kradzieży. Nie było więc podstaw do uznania obwinionej w ramach zarzucanego jej zachowania za winną pomocnictwa do kradzieży.

Z tych powodów obwinioną należało uniewinnić i kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.